

„ЗАМИСЛИ ДА СИ ОКЕАН“

Здраво, дивни мјесече!

Како си, пријатељу мој драги? Знам да ти се нисам дуго јављао, опрости ми због тога. Нисмо се већ неко вријеме ни видјели, ни загрлили, ни огледали један у другоме...

Знаш, много сам ти тужан. Водено срце моје болује. Некад раније смо сваке ноћи причали веселе приче, заједно се смијали, али вечерас ти доносим несрећне вијести...

Сјећаш ли се Пинкија, мог дивног перјастог другара с насмијаним очима, и његове сестре Роузи, најслађе океанске рибице тратинчице, са сребрним рубом на репу? Она у коју су сви били заљубљени, чак и корњачасти Драгомир, па ју је запресио? Она што се због ње вишекрати Звјездан обрнуо чак осам пута унатрашке? Е да, та! И Пинки њен брзорепи брат због којег је хоботница Мица замрсила краке, а ајкула страшна прешла у вегетаријанце. Тако је- Пинки и Роузи, најбољи океански рибац и рибица. Ја, твој океан, много љубави у себи имам, али они су ми били миљеници! И не само мени... Након што им је родитеље прогутала црна нафтна мрља, цијело се моје океанско царство стицало да заштити брата и сестру. Сваки им је ћошак мог љубичасто-наранџастог коралног гребена уступљен за становање и истраживање. Ража Дража им је сваки дан доносила шненокле, а риба са петог спрата нудила услуге маникира и педикира. Златна рибица им је испуњавала сваки дан не три, већ четири жеље. Били су сложни Пинки и Роузи, сваку је морску салату дијелила с њим, брисала му брке након obroка. Заједно су шкакиљали кита по трбуху, скривали корњачине дебеле наочаре, бројали морузгве из VI-3, вукли за реп чак и бркатог рака Мака.

Али, нико се није љутио и никоме нису сметали... Јер су били млади... Јер су били драги... Јер су били сами!

Сваки пут кад би шетали Булеваром алги Пинки би скинуо свој шеширић и с поштовањем климнуо главом поздрављајући старије. Једном је чак и зауставио саобраћај да би бака од рака безбједно прешла улицу. А тек Роузина розе хаљиница и машна с тракицама- биле су мрдајући симбол радости. Кажу да се једино они нису хтјели тркати са морским пужем јер нису жељели да га постиде. Једном су му чак и склонили каменчић с пута, да брже прође. Правили су се да не примјећују да је пола терена прешао на леђима једног морског коњића.

Живјели су на раскрсници Чистоводне улице, одмах поред школе. Сви би се смијешили гледајући их док год не замакну иза угла и док има назнака тракица које плешу на морској струји.

А онда... Јутрос... Кад их је безуби зубатац послао да га наруче код стоматолога, ох, сва је радост престала да постоји! Равно са површине, директно на моје најбоље другаре, пао је неки велики,

стари точак. Пао - и угасио живот! Пао - и уништио свјетлост, однио радост, укинуо смијех!
Остадоше под старом гумом четири уплакана ока, два беби пераја и сребрни руб.

Викао сам, вриштао сам, раширио своје велике зелено-плаве руке, махао, разгртао, склањао,
гурао, али узалуд! Узалуд, пријатељу мој са висина!

А ти, мјесече? Ти си срећан. Знаш ли зашто? Ја могу да видим кад ти са неба плачеш на мене, али
ти не можеш да видиш кад ја са земље плачем на тебе!

Твој неизмјерно тужни океан

П.С. Поручи звијездама да не буду несрећне и да не гасе своја свјетла, већ да ми са пјесмом и
радошћу дочекају моје најмилије ружичасте пријатеље. До скорог виђења...

29.03.2025.

АНА УРУКАЛО